

Lepkeláng-szemű szép, TE,
múltadból suttogó,
messzire gyönyörült leánykodás!
Hajnalaid zuhatagában
fűzfaágakban táncoló,
homlokodra éklő
zöldellő égkoszorús!
Nádas-erdő-rét fölé nővő,
mítoszi szelídség! -
őz-riadt jóság!
Légy bátran olyan -
Megváltozhatatlanságom!
Angyalhang
hangvilla-érzékeny
múltamban,
s most -húsz éve már –
más Felesége!
Anya!
Fennebvalóság! -
én az maradok,
tarisznyában hordott
partról megmaradt
földdarab, fűcsomó!
TEhetetlenre ítélt,
hitvány, múltba néző,
aggasztó árnyalak,
Isten szánmása,
gyötrődő költőieskedés,
kit forgószél hevít,
forró fagy lankaszt ---
életkedvet játszó
bú-sárga fenyőág!
Jártamban-
(érkezhetetlenségemben)
év-émlékezet, éh-fohász!
Életemmel
túlkapott dekadencia,
a sors elodázottja.,
Magam.